ինձ, թէ «Սախըն ձիտ հետ չի տանիս, այլ թող աստ առ իս զձիտ եւ փոխէ զհանդերձդ եւ հին զձուձ ապա հագիր. զի աստ Քրթաստան է»: Եւ ես այնպէս արարի, որպէս հրամայեաց: Եւ այնպէս չար էին Եանչարիքն, որ քրիստոնէից չի տային ձի հեծնալ, ոչ ջորի, ոչ լաւ չուխայ ագանիլ, ոչ այգի, ոչ տուն մեծ. այլ զամենայն յափշտակէին ի ձեռաց: Նաեւ առաջնորդաց չտային քննել հասչհաս կամ օրէնք պահել. զի թէ ոք կամէր կին առնուլ եւ չհասութք լինէր, չերթային առ հովիւ կամ առաջնորդ, այլ (երթային առ) Ենչարի մի եւ տային կաշառ, եւ նա գայր իւրցուն թօփուզով պսակ տայր առնել. եւ նա ակամայ պիտէր խօսիցն չելնէր. ապա թէ ոչ բազում չարիս անցուցանէր ի գլուխն եւ փեսա եւ տուգանք ձգէր զնոսա. այլ եւ եկեղեցեաց եւ վանօրէից: Եւ Թուրքաց աշխարհն ամենայն այդպէս են, ապա Խարբերթ առաւել քան զամենայն: Ի Ստամպօլ սակաւ մի ունին մխիթարութիւն քրիստոնեայք եւ վայելչութիւն, զի ունին եկեղեցիք պայծառ, տօնախմբութիւն ձայնիւ. հեծնուն ձի եւ ջորի, ագանին եուզչլայ, եթմիչչլայ չուխայ. ուտեն, ըմպեն, ուրախ լինին. ունին մեծամեծ տունս, էգիս եւ դրախտս եւ այլն. զոր յԱնատօլին բնաւ զայս ոչ երեւի. այլ տներն ախոռի նման, եւ չալուով, ցած. իսկ ի քաղաքն քարբիչով, դովին փոքր եւ խորափոխ, խաւարչտին:

135 յակամա: — 137 տուքանք: — 144 եթմիչչլա: